

สารบัญ

บทที่ 1

สวนน้อย ไร่ที่นั่นแสนสิ้น จงก้าวเดินโดยพลงัน

9

บทที่ 2

ปลาในทะเลลึก

89

บทที่ 3

เหล่านักมวยโกลาสกล่างไว้เช่นนี้

171

บทที่ 4

พายุมาร รักร้าย ไซ้หวัต

273

★ สวางน้อย
ราตรีนั้น
แสนสั้น
จงก้าวเดิน
โดยพลัน ★

SAMPLE

ที่จริงแล้วนี่ไม่ใช่เรื่องราวของผมด้วยซ้ำ แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับเธอ
คนนั้นตั้งแต่ต้นยันจบ

โลกใบนี้คือเวทีที่เต็มไปด้วยตัวละคร ใครต่อใครต่างก็
ชิงไหวชิงพริบแย่งบงกชตัวเอกกันสุดสุด แต่แล้วจู่ ๆ ในคืนนั้นเอง
เธอกลับตกกระไดพลอยโจนกลายเป็นนางเอกในชั่วข้ามคืนโดย
ไม่ได้เจตนา ทว่าเจ้าตัวไม่ได้รู้ชื่อไหนชื่อไหนอะไรกับเขา จนปานนี้
ก็คงยังไม่รู้ตัวเลยละมัง

นี่เป็นทั้งบันทึกความทรงจำอันน่าทึ่ง และเป็นทั้งความ
ทรงจำอันขมขื่นของผม ขณะที่เธอก้าวเดินอย่างสง่างามผ่าน
การผจญภัยยามราตรีซึ่งอบอวลด้วยกลิ่นอายสุรา ตัวผมเอง
กลับเฝ้าตำแหน่งพระเอก เลยจำต้องกล้ากลืนฝืนรับบทเป็น
ก๊อนกรวดริมทางไปตามระเบียบ

คุณผู้อ่านที่เคารพ บัดนี้ขอเชิญท่านรื่นรมย์กับความ
น่ารักของเธอ และถือเสียว่าเอ็นดูความเพอะพะของผมไปด้วย

ในตัว จงปลื้มปริ่มกับบรรดาชีวิตที่ออกจะหวานปะแล่ม
ดังเต้าหู้อัลมอนต์ให้สาสมใจเถิด

ได้โปรดส่งเสียงเชียร์ให้กำลังใจเธอด้วยก็แล้วกัน

คุณรู้จักสิ่งที่เรียกว่า “หมัดมิตรภาพ” หรือเปล่า

หากมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนที่คุณต้องตะบันหน้าคนใกล้ชิด
อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง คุณจะกำหนดแน่โดยอัตโนมัติ ลองดู
กำปั้นตัวเองให้ดี ๆ สิ นิ้วโป้งของคุณทำหน้าที่คล้ายเหล็กพีด
รัดสีนิ้วที่เหลืออย่างแน่นหนา เมื่อนิ้วโป้งกลายเป็นกำปั้นพร้อม
แล้ว คุณก็แค่ต้องใช้มันถล่มใบหน้าที่แสนจะหึงผยองของ
อีกฝ่ายให้แหลกลาญ แต่จากประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา การใช้
ความรุนแรงย่อมเชื้อเชิญความรุนแรงขึ้นกว่าเข้าหาตัว เจ้านิ้วโป้ง
แห่งความเกลียดชังจึงแผ่ขยายออกไปทั่วโลกราวกับไฟลามทุ่ง
ท้ายที่สุดหาชนะก็บังเกิด โลกนี้คงไม่เหลือสิ่งดีงาม หากเรา
ทิ้งทุกสิ่งทีฟุ้งหวนแหวนลงซักโครกหมดสิ้น

แต่หากคุณคลายกำปั้นออกแต่แรก จากนั้นกำอีกสีนิ้ว
ทับลงไปบนนิ้วโป้ง กำปั้นที่ดูแข็งแกร่งสุดห้าวหาญก็จะขาด
ความมั่นใจ และกลายเป็นกำปั้นน่ารักน่าชังคล้ายกับดุ้นเท้า
แมววกักไปแทน แน่نونว่าคุณไม่มีทางเอาความเกลียดชัง
ขนานแท้ใส่เข้าไปในกำปั้นทรงนี้ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงหยุด

ปฏิกิริยาถูกใช้ของความรุนแรงไว้ได้สำเร็จ นอกจากจะสามารถ
ทวงคืนสันติภาพกลับสู่โลกใบนี้ได้แล้ว เรายังเก็บรักษาสິงตั้งงาม
เอาไว้ได้อีกนิตหนอยด้วย

“ถ้าซ่อนนิ้วโป้งไว้แบบนี้ เราจะกำหมัดให้แน่นก็ไม่ได้
นิ้วโป้งที่แอบซุกเอาไว้ก็คือความรักยังงัยล่ะ”

เธอล่าวไว้เช่นนั้น

สมัยที่เธอยังเป็นเด็กน้อย พี่สาวเธอเคยถ่ายทอดเรื่อง
ของ “หมัดมิตรภาพ” ให้ฟังดังนี้

“ฟังนะ เราเป็นผู้หญิงยิงเรือ ทางที่ดีก็ไม่ควรจะควงหมัด
ไล่ต่อยใครสุมสี่สุมห้าหอรอก แต่บนโลกกว้างใหญ่ใบนี้ คนดี
มีศีลธรรมมีแค่หยิบมือเดียว ที่เหลือถ้าไม่ใช่คนสันดานเสียก็เป็น
พวกจิ้งเง่า หรือทั้งจิ้งเง่าแถมยังสันดานเสียด้วย ดังนั้นถึงจะไม่
อยากควงกำปั้นต่อยใคร แต่ถ้าจำเป็นต้องทำละก็ ลองใช้หมัด
มิตรภาพที่พี่สอนดูนะ หมัดประเภทที่ว่านี้ต่างจากหมัดทั่วไป
เพราะมันประกอบไปด้วยความรักนั่นเอง หากเราใช้หมัด
มิตรภาพซึ่งเปี่ยมด้วยความรักจนชำนาญ และก้าวไปเผชิญโลก
อย่างสง่างามได้ละก็ ประตูลู่ชีวิตสมานฉันท์อันงดงามย่อม
เปิดกว้างอยู่เบื้องหน้า”

ชีวิตสมานฉันท์อันงดงาม คำคำนี้โดนใจเธออย่างแรง
ด้วยเหตุนี้เอง เธอจึงมี “หมัดมิตรภาพ” เป็นไม้ตาย
กันหีบตั้งแต่บัดนั้น

เรื่องราวต่อไปนี้จะเกิดขึ้นเมื่อใกล้สิ้นเดือนพฤษภาคมช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิ

เนื่องจากรุ่นพี่อากาศวาระกำลังจะแต่งงานเลยจัดเลี้ยงฉลองเฉพาะในหมู่คนคุ้นเคย แม้ผมกับรุ่นพี่อากาศวาระแทบจะไม่เคยได้คุยกัน แต่ในเมื่อมีความสัมพันธ์ในฐานะรุ่นพี่รุ่นน้องร่วมชมรมของมหาวิทยาลัย ผมเลยต้องเผลอหน้าไปงานเลี้ยงสักหน่อย นอกจากผมแล้วยังมีอีกหลายคนในชมรมไปรวมตัวกันที่นั่น รวมถึงพวกรุ่นน้องซึ่งเธอเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

หากตรงมาจากสี่แยกชิโจคิยามาจิแล้วเดินเลียบคลองทาคาเสะ คุณจะพบร้านอาหารตะวันตกตั้งอยู่บนถนนมีด ๆ มันเป็นอาคารไม้ทรงโบราณสามชั้นที่มีบรรยากาศอบอุ่น แสงสว่างจากร้านสาดไปยังแนวต้นไม้ริมคลองทาคาเสะ

เป็นภาพที่ดูแล้วอบอุ่นยิ่งนัก แต่ภายในร้านกลับอบอุ่นยิ่งกว่า เผลอ ๆ จะร้อนผ่าวเอาด้วยซ้ำ

คู่บ่าวสาวแลกเปลี่ยนคำสัญญาว่าจะครองคู่ไปจนถือนิไม้เท้ายอดทอง กระทบยอดเพชร ระหว่างนั้นถึงจะถูกขอล่ายรูปชื้อต้อมกันบ้าง ผลัดกันจูบบ้าง ทั้งคู่ก็ยังร้อนแรงแดงไร้ไม่มีท่าทีเงินอายผีสงเทวดา ทำเอาบรรดาสักชีพยานแทบจะไหม้เกรียมกันไปถ้วนหน้า

ปัจจุบันเจ้าบ่าวทำงานเป็นพนักงานของธนาคารสาขาคาราสึมะโออิเคะ ส่วนเจ้าสาวเป็นนักวิจัยประจำบริษัทสุรา ทั้งคู่ต่างก็หาหาญจนไม่แยแสความเห็นของผู้หลักผู้ใหญ่

ได้ยืนยันว่าพ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายยังไม่เคยเจอหน้ากันเลยด้วยซ้ำ บ่าวสาวเริ่มสนิทสนมกันตั้งแต่เข้าเรียนปีหนึ่งในมหาวิทยาลัย ตั้งแต่นั้นก็พากันผจญคลื่นลม บุกป่าฝ่าดง ปีนเขา รวมทั้งข้ามห้วยสารพัด จนกระทั่งลงเอยในสภาพกร้านโลกอย่างที่เห็น

ลำพังเรื่องที่ว่ามาก็น่าเบื่อเกินพอแล้ว แกรมตัวผมเอง ยังไม่ได้สนิทสนมกับทั้งเจ้าบ่าวและเจ้าสาวอีกต่างหาก ซินยังมีอารมณ์สนุกกับงานเลี้ยงได้คงจะเพี้ยนเต็มที่ ผมเลยขม้ำอาหารตรงหน้าพลางจ้องมองเธอที่นั่งอยู่ตรงมุมโต๊ะเพื่อเป็นการฆ่าเวลาเพลิน ๆ

อีกฝ่ายกำลังจ้องมองเปลือกหอยทากที่กึ่งอยู่มุมหนึ่งของจานด้วยสีหน้าใคร่รู้ ไม่รู้ว่าเธอสนุกอะไรนักหนากับการพิจารณาเปลือกหอยเปล่า ๆ แต่อย่างน้อยขอแค่ได้มองเธอ ผมก็ปลื้มใจแล้ว

เธอเป็นรุ่นน้องที่ผมตกหลุมรักตั้งแต่แรกเห็น แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่มีโอกาสพูดคุยกัน ผมเลยวางแผนไว้ดิบตีว่าคืนนี้แหละจะคว้าโอกาสมาให้ได้ แต่ปรากฏว่ากลยุทธ์ของที่นั่งข้างเธอดันล้มเหลวเสียอีก แผนสวยหรูจึงมีที่ท่าจะสูญเปล่าอยู่รวมว่

แล้วตอนนั้นเองพิธีกรก็ลุกขึ้นประกาศ

“ตอนนี้ได้เวลาที่คุณอากาศวาระ ยาสีโอะกับคุณโทโด นาโอโกะจะมากล่าวคำทักทายแล้วครับ เข้า ทั้งสองท่าน ขอเรียนเชิญครับ”

เจ้าสาวชื่อโทโด นาโอโกะหรรษา เธอก็เพิ่งจะรู้ที่แหละ

เมื่องานฉลองให้คู่บ่าวสาวจบลง บรรดาผู้ร่วมงานในร้านอาหาร ตะวันตกต่างก็ทะลักออกมาเย็นบนถนน

ผมเข้าไปผสมโรงอยู่ในกลุ่มคนที่ตกลงกันว่าจะลุยฉลอง กันต่อ พร้อมกับสอดส่ายสายตาคอยมองหาโอกาสที่จะเข้าไปคุยกับเธอ เมื่อพลุกเจอด้ายแดงแห่งโชคชะตาระหว่างผมกับเธอ หล่นอยู่แถวนั้น

แต่กลับต้องผิดหวังอย่างทันตาเห็น เธอค้อมหัวให้กับคนอื่น ๆ แล้วแยกตัวออกไป ดูเหมือนจะมุ่งหน้ากลับบ้าน ฉะนั้นถึงผมจะไปฉลองต่อแบบเหิง ๆ ก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา ผมจึงตอดออกจากกลุ่มแล้วรีบเดินตามเธอที่ล่องหน้าไปก่อน

“ทำไมถึงรีบกลับนักละ น้องสาวจ๋า ไปดื่มกับพี่สักแก้ว จะเป็นไรไป” คำพูดทำนองนั้นไม่ได้หลุดออกจากปากผม ในหัวว่างเปล่า เขาเป็นว่าเดินตามเธอไปก่อนก็แล้วกัน

ข้าง ๆ ทางออกของสถานีคาวาระมาจิ บริเวณสี่แยก ชิโจคิยามาจิมีวัยรุ่นกำลังติดกีตาร์กับผู้คนจำนวนหนึ่งที่เคลิ้มฟัง กลุ่มชายในชุดสูทสีดำเที่ยวตามตื้อสาว ๆ ที่เดินผ่าน รวมไปถึง

หนุ่มสาวเผ่าซาราหน้าตาแดงกำนပ်ไม่ถ้วนที่เดินสวนกันไปมา
อย่างคึกคัก ต่างคนต่างก็มุ่งสู่จุดหมายต่อไปของตัวเอง

ตอนแรกผมนึกว่าเธอจะเลี้ยวตรงสะพานจิตใจโอฮาชิ แต่
เธอกลับทำท่าครุ่นคิดนิดหน่อยแล้วเดินต่อไปทางเหนือ ต้นไม้
รกเรื้อเรียงรายอยู่ริมคลองทาคาเสะ ทำให้บรรยากาศริมฝั่งคลอง
มืดตึ๋มตื้อ แต่พอเดินเลยไปอีกหน่อยจะเจอร้าน “คาเฟ่มิวส์”
ซึ่งสาดแสงสีส้มออกมา เธอเดินกระตุก ๆ คล้ายหุ่นยนต์อยู่
หน้าร้านราวกับกำลังใช้ความคิด จากนั้นยี่ดอกชั้นคล้าย
ตัดสินใจได้แล้ว แน่แน่แล้ว ก่อนเลี้ยวเข้าไปในตรอก

เธอคลาดสายตาไปเสียแล้ว

เบื้องหน้าคือตรอกที่ดูไม่น่าไว้วางใจ ขนาบด้วยตึกกรม
บ้านช่องและร้านที่สว่างไสวด้วยแสงไฟสีลูกพีช เธอหายไป
ทางไหนแล้วก็ไม่รู้ ข้าร้ายพวกผู้ชายเชียร์แขกยังตี้อผมให้เข้าร้าน
ที่เปิดไฟสีลูกพีช ผมเลยจำต้องถอยออกมาให้พ้นตรอก โอกาส
ลอยมาอยู่ตรงหน้าแท้ ๆ แต่กลับระเหยหายไปในช่วงพริบตา

ด้วยเหตุนี้ผมจึงต้องลงจากเวทีมาตั้งแต่เนิ่น ๆ และ
ปล่อยให้เธอฉวยเดี่ยวกับการผจญภัยในยามราตรีที่เพิ่งจะเริ่มต้น
จากนี้ไปขอให้เธอรับหน้าที่เล่าเรื่องต่อกันแล้วกัน

นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นภายในคืนเดียว และเป็นครั้งแรกที่ฉันตระเวน
ท่องราตรีจากถนนคิยามาจิมาถึงย่านปอนโตะโซ

จะว่าไปแล้วการตัดสินใจครั้งนี้มีแรงกระตุ้นจากเปลือก
หอยทากที่กึ่งอยู่ตรงมุมงานนั่นเอง ตอนนั่งอยู่ในร้านอาหาร
บนถนนคิยามาจิระหว่างงานเลี้ยงแต่งงานของรุ่นพี่ ฉันจ้อง
เขม็งที่เปลือกหอยลวดลายเกลียว ๆ ในจาน แล้วพลันรู้สึกอย่าง
แรงกล้าขึ้นมาว่า *อยากดื่มจัง* แม้ไม่ทราบแน่ชัดว่าเรื่องนั้น
กับเปลือกหอยมันมาเกี่ยวข้องกันได้ยังไงก็ตาม

ทว่าในงานเลี้ยงมีแต่พวกรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัย พอดคิดว่
จะดื่มให้หายอยากก็เกรงใจ อีกอย่างถ้าเกิดฉันไปทำรุ่มร่าม
กลางงานเลี้ยงแต่งงานจนทำให้รุ่นพี่ต้องอับอายละก็ คงไม่รู้ว่า
จะขอโทษยังไงดี ฉันเลยต้องยั้งเรื่องดื่มไว้หน่อย แต่สุดท้าย
ก็อดรันทนไม่ไหวเลยต้องขอตัวไม่ไปร่วมกินเลี้ยงต่อรอบสองกับ
คนอื่น ๆ

ในคืนนั้นฉันตั้งใจว่าจะไปตะลุยโลกอันน่าหลงใหลของ
ผู้ใหญ่ตามลำพัง พุดง่าย ๆ ก็คืออยากดื่มให้สาแก่ใจแบบที่
ไม่ต้องคอยเกรงใจพวกรุ่นพี่นั่นเอง

ระหว่างที่เดินผ่านละแวกชิโจคิยามาจิ ฉันเห็นบรรดาสตรี
และบุรุษเดินท่องราตรีกันขวักไขว่ไม่ขาดสาย เสน่ห์แบบผู้ใหญ่
แท้ ๆ มันต้องแบบนี้! ทั้งสุราและโลกแห่งผู้ใหญ่อันน่าตื่นตา
ตื่นใจรอฉันอยู่เบื้องหน้าแล้ว ต้องใช่แน่! ฉันคิดอย่างตื่นเต้น
พลางเดินกระตุก ๆ เลียนแบบหุ่นยนต์อยู่หน้าร้าน “คาเฟ่มิวส์”

ฉันเลือกเข้าบาร์ชื่อ “มูนวอล์ก” ที่มีคนรู้จักแนะนำมา
เนื่องจากร้านนั้นเสิร์ฟค็อกเทลทุกประเภทในราคาแค่สามร้อยเยน

สำหรับคนที่ขาดแคลนความเชื่อมั่นในกระเป๋าสตางค์อย่างฉับ
มันคือสิ่งที่เรียกว่าฟ้าประทานมาให้แท้ ๆ เชียว

ในบรรดาเครื่องดื่มทั้งหมดฉันชอบเหล้ารัมเป็นพิเศษ ถึงกับคิด
ว่าถ้าฉันในมหาสมุทรแปซิฟิกกลายเป็นเหล้ารัมเสียหมดก็คงจะ
ดีหรือ

แน่นอนว่าจะให้ฉันยื่นเท้าสะเอว แล้วกระดกขวดเหล้ารัม
ขึ้นชดที่เดียวหมดเหมือนดื่มนมตอนเช้าก็ยิ่งไหว แต่มันคงเป็น
ได้แค่เพียงฝักกลางวัน ฉันจำต้องทำตัวสงบเสงี่ยมเป็นกุลสตรี
เลยได้แต่เก็บความฝันอันบรรเจิดลงกันหีบสมบัติในหัวใจ เพราะ
ถ้าขาดความระมัดระวังในการใช้ชีวิตแล้วละก็ ชีวิตสมานฉันท์
อันงดงามคงจะเกิดขึ้นได้ยาก

ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจล้มลงคือกเทลแทน จะว่าไปแล้ว
การดื่มคือกเทลก็คล้ายกับการเลือกสรรอัญมณีไปที่ละเม็ด
แม้กระทั่งชื่อเมนูยังบอวลด้วยบรรยากาศเลิศหรู ทั้งอากาศปูโก
คิวบา ลิเบร หรือปีญา โคลาดา ดังนั้นคือกเทลจึงเป็นตัวเลือก
ที่น่าสนใจไม่แพ้เหล้ารัมเลยทีเดียวนะ เขาเป็นว่าฉันจะพยายามดื่ม
ให้หลากหลาย เพราะตั้งใจไว้แล้วว่าคตินี้จะดื่มด่ำกับสิ่งที่ได้ชื่อ
ว่าน้ำเมาให้มากที่สุด

ไป ๆ มา ๆ ฉันเลยนั่งดวดเกล้าที่บาร์ “มูนวอล์ก” เสียจนเต็มคราบ แล้วระหว่างนั้นเองจู่ ๆ คุณผู้ชายวัยกลางคนที่นั่งอยู่ตรงมุมเคาน์เตอร์บาร์ก็ทักขึ้นมา

“นี่ เธอจะมีเรื่องกั้มใจอยู่ใช่ไหมล่ะ”

ฉันไม่ได้โต้ตอบกลับไปทันที ก็ไม่ได้กั้มอะไรเสียหน่อย พอเห็นฉันเงยไป อีกฝ่ายก็พูดต่อ

“ถ้ามีเรื่องหนักอกหนักใจละก็ ฉันอาจจะช่วยผ่อนหนักเป็นเบาได้” ซ่างเป็นวิธีพูดที่ดูฉลาดและเก๋ไก๋ไม่หยอกจนฉันอดฟังไม่ได้

ดูรูปร่างผอมเพรียวเรียวยาวชะลูดคนนี่ชื่อคุณโทโด ใบหน้ายาวของเขามีหน้าผากหรือมแสริมที่โดดเด่น ดูเฟิน ๆ เหมือนกับดวงกวางที่ถูกขัดด้วยกระดาษทราย เขาชะโงกเข้ามาหาพร้อมกับปล่อกลิ้นฉุนกึ่งซึ่งแยงจมูกฉันเข้าเต็ม ๆ คงจะเป็นกลิ่นน้ำหอมสำหรับสุภาพบุรุษละมั้ง ตามด้วยกลิ่นตัวเถื่อน ๆ โขยฉุย เมื่อมันมาผสมผสานกับกลิ่นแรงจัดของน้ำหอมจึงกลายเป็นกลิ่นอันลึกล้ำชวนให้ฝันร้าย บางทีเจ้ากลิ่นอันลึกล้ำที่สุดซับซ้อนนี้อาจจะเป็น “กลิ่นวิญญาณของผู้ชายรุ่นลุง” หรือว่าชายคนนี่คือ “หนุ่มใหญ่มาดนิ่ม” ที่คนแถวนี้เขาเล่าลือกันนะ

คุณโทโดยิ้มกริ่ม หน้ายั้มยู่ยู่ราวกับกระดาษสาที่ถูกจับขยำ

“งั้นจะเลี้ยงเหล้าสักหน่อยก็แล้วกัน”

“แหม ไม่ต้องหรอกค่ะ”

“อย่ามัวแต่เกรงใจนะ”

ฉันปฏิเสธซ้ำ แต่ถ้าขึ้นปฏิเสธน้ำใจไปแบบห้วน ๆ
ดีไม่ดีจะกลายเป็นเสียมารยาทกับคุณโทโด อีกอย่างในสังคม
ทุนนิยมเช่นนี้ คงไม่มีสิ่งใดจะมีค่ายิ่งกว่าของฟรีอีกแล้ว

คุณโทโดจ้องมองฉันที่กำลังดื่มเหล้าอย่างสนใจใคร่รู้
แต่ถ้าจะจ้องฉันละก็ ผู้เอาเวลาไปจ้องหม้อหุงข้าวจะสนุกกว่า
ไหม ถึงยังไงฉันก็เป็นคนจิตซีดน่าเบื่อยิ่งกว่าหม้อหุงข้าวเสียอีก
หรือว่ามีอะไรพิลึก ๆ ติดอยู่บนหน้าฉันกันนะ ฉันนี่กสงสัยพลง
แอบดูหน้าตัวเอง

“เธอมาคนเดียวหรือ แล้วเพื่อน ๆ ละ” คุณโทโดถาม

“มาคนเดียวค่ะ” ฉันตอบ

คุณโทโดยังชีพด้วยการเพาะเลี้ยงปลาการ์ปไว้ขาย

“สมัยก่อนเศรษฐกิจฟองสบู่แตกนะ พวกปลาการ์ปก็คือ
ปึกแข็งกว่าย่นน้ำได้ดี ๆ นี่เอง” เขาเล่าพลงเหม่อมองไปไกล
“แต่ตอนนี้พอมานึกดูแล้วก็ง่่าเป็นบ้า”

เขาจ้องมองผ่านช่องว่างระหว่างขวดหลากสีล้นที่อยู่
อีกฟากหนึ่งของเคาน์เตอร์บาร์ คงจะกำลังหวนนึกถึงเหล่า
ปลาการ์ปแสนสวยที่กระโดดขึ้นเหนือบ่อเลี้ยงและกลายร่าง
เป็นปึกธนบัตรอยู่ละมั้ง คุณโทโดเว้นช่วงเพื่อจิบวิสกี้ซ้ำ ๆ

หากขึ้นรถไฟสายอุจิระหว่างเกียวโต-โอซาก้าจากสถานี
จูโอะจิมะ แล้วลงที่เมืองอุจิจึงอยู่ทางใต้ของเกียวโต เราจะพบ

กับสถานที่ที่เรียกว่าโรคุจิโฮซึ่งเป็นที่ตั้งของ “ฟาร์มปลาคาร์ปโทโด” มันคือธุรกิจที่เจ้าตัวลงทุนลงแรงสร้างขึ้นมาตัวเอง คุณโทโดต้องสู้รบตบมือในช่วงเศรษฐกิจฟองสบู่ที่รูดมานปิดฉากลงอย่างเงียบเชียบ แล้วยังโดนซ้ำเติมด้วยคลื่นเศรษฐกิจซบเซา ภาโถมอยู่หลายระลอก ทว่าเขาก็ยังคงโหนครีบปลาฝาคลื่นลมตลอดมาจวบจนกระทั่งปีนี้

ตลอดปีนี้มีเรื่องยุ่งยากประดังเข้ามาไม่ได้หยุดหย่อน เขาต้องปวดหัวกับแก๊งขโมยปลาคาร์ปที่ออกอาละวาดขนานใหญ่ ไหนจะสูญเงินที่เตรียมไว้สำหรับซ่อมแซมอุปกรณ์เลี้ยงปลา ซ้ำร้ายเหล่าปลาคาร์ปแสนรักก็ดันมาตกเป็นเหยื่อของโรคระบาด ปรึกษานจนตัววอมตุ่ย แต่ละตัวหน้าตะปุมตะปำราวกับสิ่งมีชีวิตต่างดาวไปเสียอย่างนั้น เมื่อฟังคุณโทโดเล่าถึงตรงนี้ ฉันก็เอ่ยขึ้นมา

“อะไรกันนักหนาคะเนี่ย ไม่น่าเชื่อว่าจะมีปัญหาเกิดขึ้นต่อเนื่องแบบนี้”

“ไม่ใช่แค่นั้นหรอกนะ พอลคิดว่าจะไม่มีอะไรจะเสียแล้ว กลับเจอดีเข้าไป คราวนี้ธุรกิจที่ทำมาถึงกับจอดสนิท เฮอะนี่ไม่ถึงว่าจะเจอเข้ากับตัวจนฉันหลุดข้าก้ากเกี่ยวละ”

เมื่อช่วงเย็นไม่กี่วันก่อนเกิดเหตุพายุหมุนขึ้นที่เมืองอุจิ

พายุเคลื่อนตัวจากปราสาทฟูชิมิ-โมโมยามะไปยังโรคุจิโฮ โดยไม่มีที่ท่าจะอ่อนกำลังลง และจ่อเข้าฟาร์มปลาคาร์ปของคุณโทโดอย่างน่ากลัว